

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 01761 - 5154

W E E K B L A D

=====

nadruk verboden

16e jaargang nr.26

=====

17 maart 1972

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Bij het begin van de bijeenkomst moet ik U, zoals dit gebruikelijk is te doen, er aan herinneren, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Wat betekent, dat van u verwacht wordt, dat U zelf nog eens nadenkt over alles, wat gebracht wordt. Het is geen evangelium, maar eerder een punt van uitgang voor uw eigen denken.

Ons onderwerp voor heden:

M E D I T A T I E

=====

Meditatie: beschouwing, overweging, proces, waarbij je zelf probeert je los te maken van een zuiver persoonlijk standpunt en tracht één te worden met een groter geheel, desnoods met de gehele kosmos.

Er zijn in de loop der tijden voor het mediteren heel wat verschillende regels gesteld en al die regels kunnen je wel helpen, wanneer je er maar in gelooft. In de praktijk blijkt echter meditatie geheel vanuit de mens zelf tot stand te komen en het aanhouden van een zekere procedure, of het gebruiken van een zeker ritueel daarbij is eerder bestemd om je af te stemmen. Het kan helpen je in de juiste sfeer te brengen, maar heeft met de meditatie of de waarde daarvan verder niets te maken.

De gedachte, waarvan je uitgaat, zal over het algemeen van een meer omvattende of zelfs algemene aard zijn, zeker wanneer je begint. Je kunt b.v. denken over het lijden van de mensheid.

Maar je moet dan toch wel oppassen, dat je niet eenzijdig wordt, zo goed bij dit als bij andere onderwerpen. Want je kunt evengoed mediteren over liefde, leven en dood, zijn en niet-zijn.

Welk punt van uitgang je kiest, is minder van belang, mits je maar geen onderwerpen van zuiver persoonlijke aard kiest. Wanneer je over jezelf gaat mediteren, kom je altijd in een land van zelfbedrog terecht en is het je onmogelijk enige reële resultaten te behalen.

Ik wil U een voorbeeld geven van een eenzijdige en dus volgens mij onjuiste wijze van mediteren over lijden om U daarnaast over het zelfde onderwerp een meer veelzijdige en omvattende meditatie voor te leggen.

Bij eenzijdigheid stel je b.v. : Er is lijden in de wereld. Op het ogenblik, dat ik dit zeg, sterven overal mensen, worden levende wezens verpletterd bij verkeersongelukken. Zelfs op dit ogenblik liggen mensen vol pijn kreunend en rochelend de laatste adem uit te blazen in menig ziekenhuis.

Er zijn mensen, die verhongeren, mensen die eenzaam zijn. Er is een enorme zee van lijden in de wereld en daartegen kunnen wij helaas niet veel doen, want lijden is essentieel voor het leven, je ontkomt er niet aan.

Alles is lijden. Ik kan alleen maar mede lijden met die wereld, mij één verklaren met het lijden van een moeder, die zojuist haar kind heeft verloren, van een man, die in grote pijn verkeert..... Meer kan ik eigenlijk niet. Ik kan alleen mijzelf geven in het lijden van die anderen.

Het voorgaande is natuurlijk maar een zeer summiere weergave van een dergelijke gedachtengang. Wanneer u dit mooi vindt, moet u niet vergeten, dat wij hierbij het lijden op emotionele wijze hebben gesteld. En ofschoon in meditatie emotie wel een rol speelt, is het toch wel van groot belang, dat ook de rede aan zijn trekken komt.

Meditatie is bedoeld om de geestelijke waarden van de mens, die kosmische waarden, die eventueel rond hem bestaan en zijn persoonlijk gevoelen, leven en denken, zijn mogelijkheid tot begrip om tot een zekere eenheid te brengen, tot een harmonie. Daarom is een meer omvattende gedachtengang bij het mediteren vaak van overwegend belang.

Indien wij meer omvattend over het lijden gaan nadenken, ziet het resultaat er anders uit dan de eerste keer, ook al begin je ook hier met de konstatering, dat er overal lijden is.

Maar waarom is er lijden? Er is natuurlijk lijden, dat veroorzaakt wordt door het feit, dat mensen elkaar dit aandoen. Maar sterven en dood zijn toch niet meer menselijk. Dat zijn toch geen zaken, waarover wij grote zeggingschap hebben.

Er zijn delen van de wereld, waarin mensen verhongeren. Kunnen wij aan hun lijden wat doen? Wij kunnen hen natuurlijk te eten geven, maar zij zijn zovelen. Er moet iets meer mogelijk zijn.

Je denkt aan de natuur, aan de dieren, die ook daarin verhongeren, aan dieren, die wanhopig in de droogte dagen lang doortrekken en uiteindelijk stervend neervallen, omdat zij ondanks alle pogen geen water kunnen vinden.

Er is lijden. Maar dit lijden schijnt nodig te zijn. Lijden schijnt een onvermijdelijk bestanddeel te vormen van alle leven op aarde.

Strijd en lijden zijn onvermijdelijk. Ik kan vanuit mijzelf niet tot dit lijden bijdragen, omdat ik daarvoor in mijzelf een te goed begrip heb, van wat het betekent. Maar ik mag het ook niet ontkennen en in mijn medelijden zeggen:

Ik zou alle lijden op willen heffen.

Stel: ik zou de zin van het lijden willen begrijpen en anderen er toe willen brengen de zin van het lijden eveneens te begrijpen. In de eerste plaats is hier begrip belangrijk, want er zijn zovele verschillende facetten.

Indien er geen mensen zouden sterven, zouden vele mensen niet met pijn in het hart en tranen in de ogen van hun dierbaren afscheid behoeven te nemen. Maar wat zou er dan gebeuren? En indien er geen ongelukken in het verkeer zouden kunnen voorkomen, zouden de mensen in hun onderlinge kontakten misschien niet nog minder rekening houden met elkaar, dan zij nu reeds doen?

Wanneer alle dieren altijd maar weer voldoende voedsel en drinken zouden kunnen vinden, zou het ras dan nog kunnen voortbestaan, of zou er een ogenblik komen, waarop het onder zou gaan, doordat elk individu zo verzwakte is, zo weinig weerstand heeft, dat het zelfs aan een normaal en gelukkig leven ten onder zou gaan?

Ik moet het lijden kennelijk in een meer kosmisch verband beschouwen. Maar dan is het nodig, dat ik alle lijden in het juiste perspectief ga zien, ook wanneer het mijzelf betreft.

Het is belangrijk, dat wij de psychische angsten, de psychische schokken, van het lijden leren overwinnen en komen tot een aanvaarden van pijn en lijden als ook voor ons normale delen van het menselijke, ja, het dagelijkse bestaan.

U kunt nu natuurlijk stellen, dat de eerste vorm van mediteren mooier, edeler is en dat de 2de wijze van mediteren u konfronteert met kilte, iets kouds heeft, want daarin is niet alles zo mooi en goed.

U hebt gelijk. Maar in de tweede meditatie ben ik verder naar de werkelijkheid van het bestaan doorgedrongen en heb ik mij niet met een enkele aspect daarvan zonder meer bezig gehouden.

Ik heb daarin het lijden gesteld als een deel van een relatie tussen mij en de werkelijkheid. Wanneer ik lijden zie, zal ik het van mij uit beschouwen en het verdelen in de zaken, waaraan ik wel iets kan doen en waaraan ik mij dan ook geheel dien te wijden en de dingen, waaraan ik niets kan doen. Maar in het tweede geval zal ik mij met dit lijden ook niet verder bezighouden, want dan zijn er andere dingen, waarin ik meer direct betrokken ben en die belangrijker zijn.

Menigeen zal het als vreemd ervaren, dat ik meditatie juist als een weg tot beter begrip voor de werkelijkheid benader. Voor zovele mensen is meditatie immers iets geheel anders. Er zijn b.v. vromen van harte, die tegen pasen gaan mediteren en dan het gehele lijden van Jezus a.h.w. medebeleven, fase na fase, wond na wond, slag na slag, misschien zelfs tot de herrijzenis, ofschoon eerlijk gezegd de meesten van hen juist daaraan niet toekomen.

Ik vraag mij af: wat heeft het voor nut dit lijden zelf na te gaan? Indien wij de betekenis van dit lijden beter leren erkennen, is het een ander geval. Je moet niet zeggen: Ik wil één zijn met Jezus in zijn lijden, want ik geloof niet, dat je daarmee iets van werkelijke betekenis bereikt. Je zou eerder moeten stellen: Jezus, laat mij de essentie begrijpen van alles, waarvoor U hebt geleefd en geleden. Dan kom je volgens mij veel dichterbij de werkelijkheid.

Het gaat er om de meditatie niet als een roes te

ervaren, een roes van eigen goedheid, of de schoonheid van denkbèelden en woorden. Het is zo gemakkelijk meditatief een poëtisch beeld op te zetten, waarin een ieder opgaat. Het is dus gemakkelijk om het "mooi" te maken.

Maar onze meditatie heeft toch niet tot doel ons uit de werkelijkheid te verwijderen? Wanneer je dat doet, kun je beter speed gebruiken of een borrel drinken, wanneer je niet houdt van verdovende en roesvormende middelen, die niet industrieel erkend zijn.

Wanneer je de werkelijkheid wilt ontwijken van de feiten van het bestaan in stof en geest weg wilt lopen behoeft je niet te mediteren, dan heb je geen technieken nodig. Dan kun je beter naar een bioscoop gaan of zo iets.

Maar wanneer je de werkelijkheid wilt vinden, heb je de meditatie nodig. Daarom veronderstelt het mediteren bij degene, die er aan begint, steeds weer de wens om de werkelijkheid te vinden, niet de wens om alleen iets moois te ervaren of iets "hoog te vinden" alleen, maar om waarheid te vinden.

Indien wij ons in meditatie keren tot God, moet het ons niet gaan om het vinden van een superdeluxe beeld van een God in technicolor uitvoering. Daaraan hebben wij niets. Wij hebben behoefte aan een levende God, die antwoord geeft, ook al zal die levende God er dan niet zo mooi en liefelijk uitzien en heel wat facetten tonen, waarvoor wij eigenlijk bang zijn. Maar die God is dan werkelijk en daarom is het die God, die wij moeten trachten te ontmoeten. Want dat is de werkelijkheid en niet alleen maar een innerlijk beeld van een eigen droomwereld.

Dit zelfde geldt ook voor diep nadenken. Want nadenken is ook een vorm van mediteren. Je kunt er b.v. over na gaan denken, wat er alzo in de wereld verkeerd is en wat er toch wel mooi en goed is in het leven. Maar dat verkeerde, zowel als het goede, heeft een oorzaak. Ook daarover moet je denken.

En wanneer je mediteert, moet je wel beseffen, dat zij ten doel heeft achter de uiterlijkheden door te dringen tot een diepere werkelijkheid, Zonder dit is zij betekenisloos.

In de hoop voorlopig niet te veel mediterenden op de meditatieve tenen getrapt te hebben, zou ik nu enkele opmerkingen willen plaatsen over een van de vele wijze, waarop je kunt mediteren. Waarbij ik er nadrukkelijk op wijs, dat dit slechts een van de vele wegen is, waarlangs men tot een juister mediteren kan komen.

Indien U gaat mediteren, dient u eerst goed en duidelijk voor uzelf vast te stellen, waarover u wilt gaan mediteren. Hierbij dient u bovendien te begrijpen, dat het proces van mediteren niet beperkend werkt, zoals een contempleren.

Dit laatste is het beschouwen van iets, waarbij je alles, wat in je bestaat of opkomt, steeds weer herleidt tot het beschouwde beeld.

Bij meditatie geldt dit niet. Meditatie berust op de vele vormen en mogelijkheden tot associatie, die er voor u bestaan. Zij is gebaseerd op een vervloeien van het een met het andere, een vervloeien van waarden, waardoor je samenhangen gaat zien, zoals dezen in de eerste plaats binnen jezelf bestaan, maar zoals die dan toch ook buiten jezelf in de wereld door jou kunnen worden erkend.

Daarom: omschrijf uzelf duidelijk, waarover U wilt gaan mediteren.

Bepaal U tot hetgeen u gesteld hebt. Indien u over God wilt beginnen, ga dan niet uit van Jezus. Indien U over Jezus wilt mediteren, dan is dat toch weer iets anders, omdat de betekenis van God voor de mens toch altijd weer een andere is dan die van Jezus Christus, ook al tracht men deze beide begrippen voortdurend als hetzelfde te indentificeren.

En wanneer u een aardser onderwerp als b.v. politiek een deel van uw meditatie wilt maken, is het mij best. Alleen: denk dan over het geheel daarvan en beperk u niet tot het verschil tussen Biesheuvel en Bakker. Wil je dit laatste met alle geweld toch doen, stel dan aan het begin, dat je de relaties tussen deze beiden wilt bezien.

De omschrijving van hetgeen wij willen overwegen, voorkomt een afdwalen, waardoor vaagheid zonder werkelijke inhoud voor het ik ontstaat. En hebt u eenmaal het terrein, dat u wilt gaan overwegen, bepaald, zoek dan naar een soort grootste gemeenschappelijke deler daarin, naar het punt, dat in alle facetten een rol speelt en voor u het belangrijkste is. Dat is dan uw punt van uitgang.

Elk punt, waarover je mediteert, is een soort van doolhof. Er zijn zovele benaderingen en aftakkingen mogelijk er zijn zovele doodlopende wegen, dat het doelmatiger is, uit te gaan van iets, waarmee je je harmonisch gevoelt en in alle dingen kunt aanvoelen of erkennen. Hierdoor zal de meditatie lijn bezitten en wordt een vroegtijdig vastlopen voorkomen.

Ik kan mij voorstellen, dat iemand over God wil mediteren en tot de konklusie komt, dat hij daarbij het meest wordt gefascineerd door een "God is liefde". Dan zal zijn punt van uitgang de goddelijke liefde zijn.

Wij komen dan tot een zo totaal mogelijk beeld van hetgeen God voor ons betekent, mits wij niet zonder meer alles tot de goddelijke liefde trachten te herleiden, maar bereid zijn ook de punten, die wij niet als deel daarvan kunnen begrijpen en aanvaarden, op te sommen en dezen niet zonder meer voor onszelf wegverklaren door te stellen, dat dit de onbegrijpelijke aspecten van een liefdevolle God zijn.

In de tweede plaats geldt: Wanneer je bezig bent met mediteren, zullen er allerhande gedachten in je opkomen, die je niet geheel thuis kunt brengen. Het is denkbaar, dat iemand over het witte licht begint te mediteren en vandaar komt tot een "witter dan wit" en vandaar naar een wasmiddel.

Een dergelijke associatie is vreemd, maar u zult toegeven, dat zij voor kan komen. Wij moeten deze associatie dan aanvaarden en konstateren, dat het wezen van het witte licht voor ons nog niet denkbaar is in redelijke termen. Komen wij tot het wasmiddel, dat is de konklusie logisch: wij kennen het niet geheel in zijn eigen wezen, maar wij zien daarin kennelijk een reinigende functie. Waarom? Waarom zien wij het witte licht als een reinigende functie?

Wij dienen dus wel door te gaan op de betekenis van dergelijke opkomende denkbeelden, maar mogen niet bang zijn voor dergelijke associaties en dezen eenvoudig verdringen.

Er zijn vrome mensen, doe over de liefde willen mediteren, maar zodra daarbij in hen de gedachte ontstaat aan een kus of iets meer expliciets, hun mediteren staken, omdat zij menen, dat nu de duivel hen aan het beïnvloeden is.

Een dergelijke angst is kolder. In jezelf zijn vele gebieden van leven, werken, denken, die je associëert met het

het gebied, waarover je mediteert. Laat al die associaties dan rustig naar voren komen, bezie rustig, wat voor jou met het punt van overwegen verbonden is. En zodra je een beeld begint te krijgen van de betekenis, die het onderwerp van de meditatie voor jou heeft, vraag je niet alleen af, wat je daarvan in jezelf en je eigen gedragingen erkent, maar vraag je ook af, wat je daarvan volgens jouw bewustzijn terug vindt in de wereld.

Denk niet, dat meditatie een moeiteloos proces van verzonkenheid is. In de kontemplatie kun je opgaan in hetgeen je beschouwt. Iemand, die een roos beschouwt, is (bij wijze van spreken) die roos en daarmee basta. In dit eenzijn met de roos kunnen dan wel allerlei kosmische ervaringen optreden, maar daarmee hebben wij niets te maken. Zij zijn er en behoeven niet te worden geanalyseerd, daar zij voortkomen uit de identificatie van het ik met het beschouwde.

Meditatie is het moeizaam zoeken, het in jezelf op laten wellen van allerlei mogelijkheden, beelden en gevoelens, om die dan samen te voegen tot één geheel. Je zou het misschien het beste zo kunnen formuleren:

De kontemplatie is een feit, waarin je jezelf niet bent. De meditatie is een creatieve bezigheid, waarbij je uit de in jezelf bestaande waarden en mogelijkheden een beeld vormt, dat beantwoordt aan de wereld buiten je, zoals je daarin gelooft en zoals je die constateert.

Opvallend is het grote aantal mensen, dat meent alleen op een bepaalde wijze en in een bepaalde houding goed te kunnen mediteren. Een bepaald systeem vergt, dat je geheel recht en ontspannen op de rug dient te liggen, de voeten licht naar buiten gewend om alle spieren zoveel mogelijk te ontspannen, de handen slap en plat naast het lichaam enz. enz.

Indien U bepaalde uittredingstechnieken wilt proberen, is een dergelijke houding natuurlijk heel goed en nuttig. Bij meditatie komt het er eerder op aan, of je je gemakkelijk kunt concentreren. U zult begrijpen, dat een westerling, die met alle geweld in de lotushouding wil mediteren, veel kans heeft, dat hij alleen nog maar over spierkrampen mediteert en dat is niet bepaald nuttig.

Denk dus niet, dat meditatie gebonden is aan bepaalde uiterlijke voorwaarden en houdingen. Het enige vereiste is, dat u in staat bent de in u opwellende indrukken en gedachten te verwerken, zonder dat u voortdurend door de indrukken uit de wereld buiten u wordt afgeleid, of in een bepaalde richting van denken en gevoelen wordt gedrongen.

In alle meditaties pleegt een soort hiaat op te duiken, een vaagheid, die je bijna doet wakker schrikken en je er toe brengt je af te vragen: wat dacht ik nu ook weer? Dit heeft niets te maken met indutten, in slaap vallen, ofschoon in bepaalde kringen ook iets dergelijks wel eens valselyk als meditatie omschreven wordt.

De hiaat komt ons voor, omdat er op een gegeven ogenblik in ons wezen, maar buiten de rationeel nog te verwerken associaties, nog een andere waarde optreedt. Je kunt die hiaat dan ook nooit werkelijk bepalen. Je weet alleen even, dat zij er is. In het gunstigste geval kun je ook nog bepalen, waar zij ongeveer optreedt.

Is dit laatste het geval, dan zou in bij een volgende meditatie juist deze hiaat en de punten, waarbij zij

optrad, als uitgangspunt voor de meditatie moeten nemen.

Gebruik daarbij een omschrijving, dus b.v.: Bij het mediteren over het lijden van de mensheid komt er een ogenblik dat ik denk aan oorlog en daarna is er een blanke ruimte. Waarom? Want al denken de meeste mensen, dat de meditatie vooral een middel is om de lieve God en alle goede geesten wat dichterbij te sleuren, zij is toch in de eerste plaats een middel om jezelf te verkennen.

Als je eerlijk bent tegenover jezelf, zo moet je toegeven, dat een groot deel van je gedachten en reacties toch nog een terra incognita zijn voor je. Je hebt natuurlijk wel een algemene kaart, maar daarin komt toch nog veel te veel wit voor.

Leer jezelf maar rustig kennen. Het is helemaal niet zo erg, dat je eerst eens met jezelf wordt gekonfronteerd. Want een mens, die zichzelf nog niet kent, die niet weet, wat hem beweegt, kan toch niet werkelijk een begrip hebben voor al, wat er in de wereld rond hem gebeurt.

Een mens, die emoties in zichzelf kent, hoe hoog en mooi dezen dan ook zijn, zonder te weten, waarmee dezen voor hem op meer mentaal vlak in verband staan, zal nimmer in staat zijn een werkelijk bewuste band met iets hogers op te bouwen. Hij zal nooit in staat zijn zijn emoties te begrijpen en dezen daardoor, wanneer dit noodzakelijk mocht zijn, ook te beheersen.

Het is mij al vaak opgevallen, dat het zo moeilijk is de mensen te konfronteren met de werkelijkheid omtrent meditatie. Wanneer je voor hen en met hen mediteert, vinden zij dit erg aangenaam. Toch zijn ook dat associaties en meer niet, die je op een zo passend mogelijke wijze voor hen naar voren brengt.

Maar op het ogenblik, dat je de mensen zegt, dat alle meditatie alleen betekenis heeft, wanneer zij ook iets bepaalt omtrent jezelf, protesteren zij. Dat kan toch niet? Wij moeten juist opgaan in de kosmos, in God, in het hogere. Wij moeten niet onszelf leren kennen, maar in harmonie komen met alle leven, vooral het hogere leven, in het Al.

Naar ik meen, wordt juist hier de grootste fout gemaakt. Iemand, die krachtig naar het hogere streeft, krampachtig zelfs, zal dit gemeenlijk niet bereiken.

Dat is vreemd, vooral omdat iemand, die zegt: ach, wat kan het mij schelen, hoe hoog of ver ik kom, daarmee veel meer geluk heeft, veel juister associeert en reageert.

Het zelfde zie je ook wel eens aan 'n kaarttafel of een roulette. Daar komen mensen, die het in feite ook niets kan schelen, of zij winnen of verliezen. Zij gooien eenvoudig een plaque neer. En winnen. Tot op het ogenblik, dat zij gaan denken: nu kan ik nog meer verdienen. Wanneer dan is het gemeenlijk snel afgelopen met het geluk. Hun ontspannenheid maakt het hen eerst mogelijk aan te voelen, wat juist is. Hun te doelgerichte concentratie maakt hen echter doof en blind voor alle indicaties.

Wij moeten daarom een dergelijke onschuld, een onverschilligheid, of beter nog een soort neutraliteit tegenover onszelf, het zijn en het al weten te handhaven, wanneer wij mediteren. Wij moeten vooral niet krampachtig streven, zeggende: wij willen naar Gods troon toe. Want dan komen wij nog niet tot de eerste vluchtheuvel op de weg.

Wij moeten gewoon zeggen: wij zullen wel eens zien, wat

er van komt. Laat de zaak zich maar gewoon ontwikkelen. Laat ons maar een kijken, wat wij mogelijk vonden omtrent onszelf of misschien zelfs omtrent God.

Het vreemde is, dat, wanneer je zo begint, zonder een vast plan voor bereikingen, uitgaande van een omschreven denkbeeld met de gedachte: mogelijk ontdek ik zo iets omtrent mijzelf of mogelijk meer, allerlei vreemde beelden en symbolen in je rijzen en je, voor je het weet, een verbondenheid gevoelt met andere krachten.

De meditatie is, vooral in het verre oosten, een bepaalde gemeenschapstechniek geworden. Maar wanneer je de zaak ontleedt, zover het die gemeenschappelijke meditatie betreft, ontdek je, dat in feite de leermeester mediteert.

Wat de leerlingen mediteren, bestaat niet uit een zelf werken en iets overwegen. Zij ondergaan de lekstroom uit de gedachten van hun meester. Zij worden a.h.w. in zijn sfeer en denken meegesleept.

Nu kan iets dergelijks goed zijn om te leren. Wanneer je auto wilt leren rijden, heb je iemand nodig, die je voor doet, hoe alles moet en dan naast je gaat zitten om er voor te zorgen, dat je geen ongelukken veroorzaakt.

Maar u zult toch met mij eens zijn, dat je, om van de auto werkelijk nut te hebben, zult moeten leren zonder de leraar zelf te rijden, kortom, dat je alles zelf moet kunnen doen vóór het enige werkelijke betekenis heeft.

Zo is het ook met meditatie. Het ritme en de werking tijdens een meditatie zijn iets zuiver persoonlijks. De ene mens kan misschien soms eens in vijf minuten doordringen tot de oneindigheid, een ander zal er uren over doen, voor hij een stap verder is, maar mogelijk een volgende maal ook weer verder kunnen gaan op het laatst bereikte punt.

Een ieder kent zijn eigen mogelijkheden en werkwijzen. Op het ogenblik, dat je jezelf in dit opzicht gaat vergelijken met anderen, tracht maatstaven te stellen voor bereiking, ben je weg. Dat gaat eenvoudig niet en een je daarop baseren voert steeds weer tot mislukkingen en zelfbedrog.

In de laatste tijd zijn er nogal wat groepen van mensen, die menen, dat zij geestelijk nut toch werkelijk eens iets moeten gaan bereiken. Zij komen samen, bidden samen, zingen samen en roken misschien nog samen iets. Want, zo stellen zij, dan komt uiteindelijk de geest over ons.

Zij denken waarschijnlijk, dat zij daarmee alle anderen vooruit zijn gekomen. Zij beschouwen hun werkwijzen als iets geheel nieuws.

Maar reeds voor homo sapiens de wereld begon te domineren, kwamen de primitieve mensen samen, verdoofden zich door geluid, deden gezamenlijk een roes op en kwamen er nog niet veel verder mee.

De groepen, die op deze wijze van mediteren en beleven teruggrijpen, gaan in feite terug naar oertijden, werken eerder met instincten dan met bewustzijn en beseffen niet, dat mensen, die van dergelijke zaken afhankelijk zijn, in feite zichzelf machteloos gevoelen en daarom tot niets plegen te komen.

De verdediging, die dergelijke mensen geven voor hun wijze van mediteren en beleven doen mij denken aan iemand, die beweert, dat hij goed en mooi, snel zelfs, kan bewegen,

maar alleen, wanneer hij in een draaimolen zit. Waarbij de persoon in kwestie dan niet eens schijnt te beseffen, dat hij alleen maar steeds weer het zelfde kringetje draait.

Je moet reëel zijn. Hulpmiddelen kunnen ons soms inderdaad helpen, maar meer niet. Muziek kan ons soms rust geven soms ook opzweepen. Gebed kan ons konfronteren met onze eigen noden. - Niet met God dus, zoals velen denken. Gebed konfronteert je niet in de eerste plaats met God, maar met de noden die er in jezelf bestaan. Want elk gebed, hoe lovend ~~ik~~ geformuleerd, hoe zuiver van vorm ook, is in de eerste plaats, wanneer je het werkelijk intens bidt, een kristallisatie van je eigen beleven, je eigen behoeften - .

Met bidden kun je soms natuurlijk wel iets dichtert tot je ware zelf komen. Maar besef je dat dan ook? En wanneer je een stickje rookt, of iets anders, zal het je, mits met mate, niet schaden. Alleen krijg je het gevoel, dat je beter bent dan je werkelijk bent en als het er op aankomt ben je daarna niet bewuster, maar alleen nog meliger dan de meligste peer.

Wie enige werkelijkheidszin heeft, zal beseffen, dat je dergelijke middelen misschien als aanloop kunt gebruiken, maar dat zij nimmer de essentie van de bereiking, of zelfs maar de mogelijkheid tot waarlijk bereiken bepalen.

Om eerlijk te zijn: voor de meeste mensen zijn dergelijke benaderingen eerder schadelijk dan nuttig. Stel eens, dat wij hier te samen gaan mediteren, maar daaraan de beken - de kretten van "Jezus leeft, halleluja" e.d. vooraf laten gaan.

Enkelen van u zullen dit niet kunnen aanvaarden. Voor hen is alle mogelijkheid daardoor reeds voorbij. De anderen kunnen daarin wel meegaan. Zij komen mogelijk in een toestand van verrukking te verkeren.

Maar kunnen die laatsten daarna nog werkelijk mediteren? Zij emotioneren dan alleen maar en dat aan de hand van bepaalde voorgeschreven denkbeelden. Dat is bij meditatie de bedoeling niet.

Meditatie is het eenzaamste, wat een mens maar kan doen. Ook wanneer je in een groep mediteert, iemand, die werkelijk mediteert, kan dit alleen in zichzelf doen. Hij kan zich niet laten leiden door de gedachten van een ander. Hij moet in zichzelf afdalen.

Een franse schrijver, die overigens geheel niet aan God geloofde, heeft het eens aardig gezegd. De man foeterde overigens altijd tegen de kerk en heeft o.m. het "Eiland der Pinguins" geschreven. Inderdaad: u denkt juist, dat was Anatole France.

Hij stelde eens: Werkelijk denken - wat voor hem praktisch identiek was met mediteren - is in een grote eenzaamheid je afvragen: wat ben ik en wat is de betekenis der dingen?

Ik dacht, dat hij daarmee werkelijk precies heeft weergegeven, wat mediteren moet zijn. Wij kunnen God aanroepen en geesten aanroepen, wij kunnen de duivel uitdrijven en nog veel meer, zonder dat wij daardoor dichtert bij ons ware zelf komen.

Wanneer wij waarlijk eerlijk en objectief trachten na te denken en zo proberen de zin der dingen, de werkelijkheid en de ware betekenis der dingen te vinden, zo blijkt ons dit onmogelijk zonder in de afgronden van ons eigen wezen af te dalen en al die gesloten kamertjes, die wij allen in ons denken hebben, die ruimten, waarin al de skeletten hangen, waar wij liever niet aan denken, of over spreken, open te gooien.

Een goede meditatie is als een frisse wind, die geheel je wezen doortrekt, die je nieuwe levenskrachten en mogelijkheden tot harmonie geeft, je nieuwe waarden geeft, die je mogelijk menselijk redelijk nieteens kunt omschrijven, maar die voor jou een realiteit zijn en die je opeens nu kunt aanvaarden als iets, wat ook zonder redelijke omschrijvingen als een werkelijkheid gehanteerd kunnen worden.

Mediteren is een vaak misbruikt woord. Ik zou met u kunnen mediteren, zoals ik reeds opmerkte. Maar kan ik u dan meer geven dan een gedachte, die in mij leeft, zonder dat ik alle achtergronden, de associaties, die mij er toe brengen juist zo te mediteren en te denken, aan u kan overdragen?

Zeker, het is niet zo moeilijk u te beheersen en tot een zekere emotionaliteit te brengen. Je kunt gemiddeld 90 van de 100 mensen meeslepen, wanneer je je betoog maar juist opbouwt. Wanneer ik begin te spreken over "De heuvelen der wijsheid, waarvan wij afdalen om in de vijver der erkenning neer te zien en zo de weerspiegeling van de lucht zien, zoals wij, schouwende in ons eigen wezen, de kosmische oneindigheid zien, de eeuwigheid, waaruit wij geboren zijn" dan lukt het meestal wel anderen te roeren en mee te slepen in een beeldspraak.

Zoals je trouwens de mensen stil en onder de indruk kunt krijgen door een reektoon op te zetten. Want ook dat lukt bijna altijd.

"Mijn vriend, spot niet met deze zaken, want voorwaar, ik zeg u, wij zijn hier te samen gekomen om een grote waarheid te zoeken". Maar wanneer u van die toon zo onder de indruk komt, bent u ook niet veel meer dan een... zo een ding dat vaak van papier wordt gemaakt en dan gebruikt wordt om er iets in te stoppen. Dames, die vinden dat dit voor hen niet geldt, kunnen misschien een meer adequaat woord voor zichzelf bedenken.

Wat ik hiermede wil zeggen, is alleen maar: het is voor anderen vaak gemakkelijk genoeg u mee te slepen en uw gedachten en emoties tot op zekere hoogte te beheersen. Het is gemakkelijk genoeg vooral uw eigen redelijk denken en beseffen tot stilstand te brengen. En bij vele gemeenschappelijke meditaties, of wat daarvoor doorgaat, gebeurt dit dan ook.

Maar in dergelijke gevallen kan de waarde van de meditatie dan ook nooit bepaald worden door de ervaringen van dat ogenblik. Want dit was niet echt.

De zo ervaren ontroering kun je beter gelijken met de gevoelens van betrokken toeschouwers bij het toneel, waar zo juist Othello in een waanzinnige jalouzie Desdemona heeft omgebracht en snikkend neervalt. Dat kan een grote emotie overdragen op de aanwezigen. Natuurlijk. Maar ondertussen sist misschien Othello tussen alle srikken en gebaren door tegen Desdemona: Als je nog eens knoflook vreet, vermoord ik je echt, terwijl de dode Desdemona in stilte zich dood ligt te lachen met voorbijzien van het feit, dat zij zo juist reeds onder reде pijn is gestorven.

U moet dit goed begrijpen: een groot deel van hetgeen men u als een gemeenschappelijke meditatietechniek toont, is in feite meer een vertoning.

Wanneer u in een kerk bent, de dominee spreekt mooi, het orgel speelt, voelt u zich misschien een ogenblik werkelijk dicht bij God. Maar vraag u dan ook eens af, in hoeverre

dit gevoel door suggesties vanuit de omgeving wordt bepaald.

Zoals er trouwens katholieken zijn, die stellen: een gewone mis doet mij eigenlijk niets. Om werkelijk God nabij te gevoelen hebben wij een gezongen hoogmis nodig in het latijn. Dan pas, onder het dreunen van het orgel, het gerinkel van de bellen en de geuren van wierook, voelen wij ons dicht bij God. Maar ook zij zouden zich eens af moeten vragen, of dit dicht bij God komen op die ogenblikken wel op waarheid berust, of het niet eerder een vertoning vol tradities is, waardoor zij worden meegesleept.

Want wanneer je waarlijk nader tot je God wilt komen, of dit nu in een kerk of elders gebeurt, dan moet de voorwaarde daartoe toch in jezelf bestaan en zijn uiterlijke omstandigheden niet bepalend.

Hopelijk begrijpt u mijn bedoeling hiermede. Wanneer ik deze avond enkele woorden aan meditatie heb willen wijden, zo gebeurde dit vooral om u duidelijk te maken, dat de meditatie een proces is en geen gemeenschappelijke bezigheid.

Ik wilde u er op wijzen, dat wij al te vaak een suggestie in de plaats stellen van een ware meditatie en een beroep op emoties maar al te vaak verwarren met een contact met het hogere.

Het zou eenvoudig genoeg zijn een mooie rede uit te spreken, waarmee een ieder van u het zonder meer eens is. Geef mij, dat kan ik heus, zelfs voor dit toch wel wat gemeleerde gezelschap. Maar dan zou ik de waarheid of delen daarvan terzijde moeten stellen.

Ergens in ons allen leeft een waarheid, waarnaar wij allen zoeken. Buiten ons zijn heel wat dingen, die tot die waarheid schijnen te behoren, maar die in feite toch wel wat misleidend zijn. Denk alleen maar eens aan de naam van deze vereniging: "Orde der Verdraagzamen".

Meet je dit echter met je gangbare opvattingen, dan komt er heel iets anders uit, dan je meende te mogen veronderstellen. Je zou eigenlijk eerst er eens over moeten mediteren, wat verdraagzaamheid is.

Want verdraagzaamheid is niet een onderwerping aan het andere, maar de erkenning, dat het andere evenveel rechten heeft, als je zelf hebt. En wanneer je verdraagzaamheid ver genoeg uitwerkt, kom je volgens mij op de duur tot een heel christelijk beginsel:

Heb uw naasten lief gelijk uzelve. Gelijk, en niet boven, zoals sommigen menen te moeten interpreteren. Maar ook niet: onder jezelf, zoals sommigen schijnen te beweren, die zeggen: je moet wel een ieder liefhebben, maar je moet wel in de gaten houden, dat die anderen van een mindere soort zijn.

Als je alleen maar op uiterlijkheden afgaat, werkt dit uitermate misleidend. Waarom zou je, mediterende over godsdienst, je b.v. ook niet eens afvragen, of in al die godsdiensten ergens een goddelijke waarheid schuilt, niet in één daarvan, maar in alle. Vraag je dan ook eens af, of God - of je hem nu zo noemt - hem Allah of Krishna of Jezus noemt, niet altijd dezelfde zou zijn, of niet de gehele mensheid in verschillende flarden van denken en erkennen de waarheid heeft verscheurd als een troep hongerige wolven, alleen maar omdat ieder voor zich het grootste deel van die waarheid wilde hebben. Denk er eens over na.

Je moet gewoon nadenken over dergelijke dingen en je afvragen: wat ben ik en wat betekent het voor mij? Waarom zie ik de dingen, zoals ik die zie. Dat is dan vaak gelijktijdig een weg naar je diepste innerlijk.

Het laatste deel van mijn betoog betreft enkele minder redelijke zaken. Er zijn vele zaken, die een mens niet kent. Noem dezen geesten, engelen, goden, demonen, omschrijf ze in stralen, in kleuren, dat maakt geen verschil uit. Er is nu eenmaal meer, dan in het menselijk leven en denken onmiddellijk kenbaar is.

Laat de namen nu eens buiten beschouwing en vraag je af, in hoeverre dit onbekende van invloed is op jezelf en wat het volgens jou is. Dan kom je heel dicht bij, wat wij God noemen.

Meen je, dat je krachten en vermogens hierbij tekort schieten, zo is het niet voldoende je een vorm voor te stellen, die God te noemen en te menen, dat daaruit alles, wat je nog nodig hebt, dan wel voort zal komen. Dat is magisch misschien mogelijk, maar in meditatie niet.

Wel kun je je eens afvragen, waarom je meent geen kracht genoeg te hebben. Wanneer je een eerlijk antwoord zoekt te vinden, kom je vreemd genoeg bijna altijd tot de konklusie, dat je nog kracht hebt.

Steeds weer blijkt, dat het merendeel van de beperkingen, die de mens binnen het kader van het normale voor zich, fysiek zowel als psychisch, kent t.a.v. zijn werkelijke vermogens een zeer ruime veiligheidsmarge laten zal.

U kunt menen, dat het uiterste van uw kunnen 100 m. hardlopen is, maar wanneer er bloedhonden achter u aan zitten, haalt u wel 100 m. en nog met een grotere dan de normale snelheid ook.

U kunt zeggen, dat u iets niet kunt verdragen in het gewone leven en bezwijkt er onder. Maar zodra u in een werkelijke noodsituatie verkeert, kunt u zo iets wel verdragen. U kunt dan altijd meer, dan u meent. Vraag u eens af, uit welke bronnen een mens onder dergelijke omstandigheden zijn krachten put.

Wanneer iemand geestelijk een ander kan genezen, moet je je daarbij niet neerleggen, maar je eens afvragen, waarom een ander het wel kan en jij niet. Wie eerlijk vraagt naar een waarom, of hij nu meent, dat het middels suggestie gaat, of op een andere wijze, dan zal hij tot de konklusie komen, dat hij het wel kan, maar het eenvoudig niet aandurft.

Kortom, ontmoet jezelf, ook wanneer het betrekking heeft op geestelijke of paranormale zaken. Ook hier is meditatie een middel tot konfrontatie met je ware ik. En wanneer je dan uiteindelijk uitgemediteerd bent, blijft er een slotbeeld.

Realiseer u dan: dit slotbeeld, dat ontstaat in elke meditatie, waarin ik eerlijk en zonder voorbehoud tracht mijzelf te kennen en vrij te associeren, is voor mij een beeld van wat God, wat het onbekende, voor mij betekent.

Dan hebt u een schakel gevonden tussen uw wereld en de wereld van het onbekende. Zeker, de geest leeft, zoals een mens, die sterft, rustig verder leeft. Er zijn krachten, die wij engelen of aartsengelen kunnen noemen, zoals er krachten zijn, die vanuit de kosmos op je af komen spoelen.

Zelfs in jezelf zijn er dingen, waarin je ondergaat tot het lijkt, of je uitgeblust bent en van waaruit je terug komt

met het gevoel " ik weet niet, waar ik geweest ben, maar nu ben ik geheel uitgerust en voel ik mij zo sterk, als ik weet niet wat."

Al die dingen bestaan . Maar die dingen kun je toch eerst werkelijk bewuster benaderen en vinden, wanneer zij voor jou ook een deel van jezelf zijn. God is werkelijk. Maar als wij God met woorden schilderen en hem niet in onszelf beleven, is het voor ons, alsof hij niet bestaat. Wij kunnen in dat geval alle openbaringen, die er ooit geweest zijn, onderschrijven en zelfs dan is Hij voor ons nog niet werkelijk.

We kunnen spreken over God, of de geest, die altijd bij ons is . Maar wanneer wij hen niet kunnen aanvaarden als een werkelijk deel, niet slechts van de wereld, maar als deel van onszelf, iets wat in ons leeft en ook in ons bestaat, zo zijn zij voor ons als niets.

Ten hoogste is dat alles dan voor jou als een verhaal over een ver land, waarvan je gelooft, dat het bestaat en dat je er eens wel zult komen, maar waar je niets vanaf weet en waarover je alleen kunt dromen in termen, die volgens je eigen besef bedrog, zelfbedrog zijn.

Tracht je over zoiets voorlichting te krijgen, dan blijken de gegevens, die men je verstrekt, meestal tegenstrijdig te zijn. Je hoort mogelijk wel enkele dingen, die op de werkelijkheid betrekking hebben, maar de voorlichters zijn eenzijdig, proberen elkanders verklaringen en gegevens te ontzenuwen en uiteindelijk weet je niet eens meer, waar het precies over gaat.

Maar als je zelf, hoe kort ook, eens in dat vreemde land geweest bent, weet je in ieder geval reeds, wat het is, wat het kan betekenen voor jou. Wanneer je in de meditatie gekonfronteerd werd met jezelf, dan heb je daardoor gelijktijdig ook je konkretere beleving van God en de geest, een bewuster gebruik van je verborgen krachten enz. mogelijk gemaakt.

Wat mij betreft, laat ik het hierbij. Maar uw vragen en commentaren zijn natuurlijk welkom.

x Gaat aan de meditatie voor de doorsnee mens niet de kon -
centratie vooraf?

- Zeker in vele van de systemen, waarover ik terloops even sprak. Maar er zijn mensen, die zich geheel niet concentreren, maar door iets geboeid worden en prompt mediteren . Mogelijk meent u, dat dit alleen als gevolg van een emotionele of zelfs visuele schok voorkomt. Maar er zijn mensen, die rustig ergens gaan zitten, beginnen na te denken en voor zij " weten in een werkelijke meditatie verzonken zijn.

M.a.w.: concentratie wordt wel vaak gebruikt, maar is niet noodzakelijk. Wil je iemand echter de techniek van het mediteren leren of deze van iemand leren, dan zal concentratie en oefening daarin veelal wel een belangrijk deel daarvan uitmaken.

De reden hiervoor ligt in het feit, dat het wenselijk is, wanneer bij meditatie de bewustzijnsdrempel van de mens aanmerkelijk verhoogd wordt, zodat de gevoeligheid voor indrukken van buitenaf aanmerkelijk minder wordt. Dit bereikt men door concentratie. Daarnaast maakt de concentratie het mogelijk het gebied, waarover men wil mediteren, reeds wat duidelijker te omlijnen.

Volgens mij heeft zij dan ook wel voordelen, maar ik stel uitdrukkelijk, dat concentratie bij meditatie of daarvoor

onvermijdelijk en noodzakelijk is.

x Bij de indische methode kent men een mediteren, dat boven de vorm uitkomt. Noemt u dit ook nog mediteren?

- M.i. is het op zich geen meditatie meer te noemen, terwijl het proces, dat hiertoe voert, volgens mij, evenmin meditatie genoemd mag worden, maar kontemplatie is. Het resultaat is iets, wat men in het westen mystieke verrukking pleegt te noemen: een ontruktheid aan de eigen wereld, waardoor erkenningen ontstaan, die op materieel terrein alleen maar als emoties kunnen worden weergegeven.

Wij komen dan in een bovenredelijk terrein terecht, dat echter buitengemeen bedriegelijk is voor een mens, die niet eerst zichzelf heeft leren kennen.

Jezelf leren kennen moet volgens mij in de eerste plaats voortkomen uit een redelijk benaderen van jezelf. U zult uit mijn betoog wel gemerkt hebben, dat ik juist voor dit doel de meditatie buitengewoon waardevol acht. Ik beschouw dit zelfs als de essentiële zin van alle mediteren.

x Maar bij meditatie moeten wij ons toch eerst voor ogen stellen, waarover wij gaan mediteren?

- Ik heb hierop inderdaad gewezen. Maar dan wordt de aard van de meditatie door waarden in onszelf bepaald. Bij de zoëven genoemde spontane meditatie wordt de gerichtheid daarvan gemeenlijk in eerste aanleg bepaald door invloeden, die ons van buitenaf bereiken.

Mogelijk dat onze vriend zoëven onder zijn term concentratie ook dit bewust bepalen van eigen gebied van overdenking en het vinden van een beginpunt voor de overweging rekent. In dat geval heeft hij, van zijn kant uit gezien, natuurlijk gelijk.

x Mogen wij bij meditatie b.v. uitgaan van de zin uit het scheppingsverhaal: En God schiep de mens naar zijn beeld en gelijkenis?

- U moogt het voor mij wel doen. Maar ik meen, dat U zich dit wel moogt permitteren, indien u zich eerst herinnert, waarom U die zin als uitgangspunt neemt. Vraag U af, wat betekent dit voor mij.

x Dit Het staat in de H.Schrift.....

- is uw rationalisatie op het ogenblik. Maar U moet toch volgens mij iets verder gaan dan dat.

Wanneer een mens er bij een meditatie, waarin hij zichzelf wil vinden, uit wil gaan van het woord, dat God de mens schiep naar zijn beeld en gelijkenis, zo zou de kern van die keuze b.v. wel eens kunnen liggen in het feit, dat die mens graag op God lijkt.

Dus: waarom? Niet alleen maar, omdat het een of andere woord in de bijbel staat, maar waarom je aan deze spreuk kennelijk meer hangt dan aan eigene spreuk.

Indien het uw bedoeling is over de bijbel allen te mediteren, zonder daarbij aandacht te schenken aan de werkelijkheid van uw eigen persoonlijkheid, zo komt u tot interpretaties, die weliswaar geheel van uw eigen persoon uitgaan, maar die u als zodanig niet voldoende zult beseffen en daarom mogelijk zelfs voor een goddelijke waarheid zult houden.

x Is het dan niet mogelijk de Schepper te vragen, wat de bedoeling van een dergelijke spreuk is?

- Natuurlijk is dit mogelijk, mits u zich realiseert, dat niet de Schepper, maar u zelf daarop waarschijnlijk het antwoord

op de vraag zal geven.

x Maar dan wacht ik op antwoord.

- Indien U dit inderdaad doet, zo wil ik opmerken, dat U nog wel enige tijd voor u hebt. Begrijp dus goed, wat ik tracht u te zeggen:

Wat u zegt en denkt op het ogenblik, is geloof. Maar over een geloof kunnen wij niet mediteren. Een geloof is een aanvaarding en eerst, wanneer wij onszelf voldoende ontdekt hebben, , weten wij, waarom wij juist zo geloven.

Je kunt stellen: Ik ga een huis bouwen, dus hang ik de windvaan alvast maar in de lucht en denk er over een schoorsteen te bouwen, dan komt de rest wel vanzelf. Maar dit is niet bepaald logisch. Zelfs indien men volledig gelooft, lijkt het mij nog redelijker om te stellen: God heeft mij de middelen gegeven, dus moet ik nu zelf bouwen.

Het is dus logischerwijze mijn taak allereerst mijzelf nader te komen. Eerst wanneer ik weet, wie en wat ik ben, kan ik beter begrijpen, wat God met mij voorheeft. Eerst dan kan ik beseffen, op welke wijze ik het werktuig Gods ben.

Indien U meent, dat ik hier iets bijzonders heb gezegd, moet u de regels voor meditatie van Ignatius van Loyola eens nalezen. Deze - wiens orde ook heden nog bestaat - dringt er op aan, dat men zal trachten zichzelf te kennen om zo te weten, op welke wijze men God het beste kan dienen volgens gaven, besef en vermogen.

Ik meen, dat wij steeds weer in de eerste plaats met het ik gekonfronteerd moeten worden en desnoods in onze strijd om eigen recht en waardigheid verslagen moeten worden, voor wij in staat zijn, de werkelijke krachten Gods te aanvaarden.

Om de bijbel hier als illustratie te gebruiken: De jonge Tobias zoekt een geneesmiddel voor zijn vader, die door de uitwerpselen van een vogel blind is geworden. Komt nu Gods engel onmiddellijk aansnellen om te vertellen: Baad de man in de Jordaan, spoel zijn ogen driemaal uit en het is in orde?

Neen. De jonge Tobias moet eerst worstelen met de engel en, verslagen, diens wezen erkennen, voor hij de begeerde raad krijgt. Maar voor deze Tobias is de engel de mens. Eerst wanneer hij door zijn worsteling met de mens het bovenmenselijke ontdekt, is het hem mogelijk een juist antwoord te verkrijgen.

Ik meen, dat dit voor u in uw meditatie evenzeer zal gelden. Dit zelfde zou overigens voor vele anderen evenzeer gelden en het zo voor hen goed zijn zich dit te realiseren.

Een ieder mag voor mij over elke spreuk uit de bijbel of welk eigen boek dan ook mediteren. Maar hij dient er dan wel bij te onthouden, dat zowel de keuze als de inhoud van de meditatie geen goddelijke openbaring zonder meer vormen, maar een weerspiegeling zijn van eigen inhoud en begeerten.

Erken ook, dat je bepaalde zaken en spreuken zelfs liever vermijdt of vergeet. Vraag je af waarom. Alleen zo kan de mens uiteindelijk zichzelf leren kennen en door meditatie het hoogste bereiken.

Want het is niet God, die de dingen voor ons doet, maar God heeft ons de gelegenheid gegeven onszelf te leren kennen en bewust iets van onszelf te maken. Laat ons daar dan maar eerst eens beginnen.

Laat ons eerst zo goed mogelijk trachten onze erkende taak in het leven te vervullen en besef te vinden voor de werkelijke inhoud van ons bestaan. Dan kunnen wij later nog

altijd verder gaan.

God zal ons in deze taak wel bijstaan, maar alleen wanneer wij zelf bereid zijn, met ons kunnen „vermogen en kracht tot het uiterste te gaan.

x Wat denkt u van de transcendente meditatie?

- Deze berust op het bewust negatief maken van het totaal van de eigen persoonlijkheid, opdat kosmische invloeden een beeld kunnen invullen in de leegte, die men zelf geschapen heeft. Maar dit is wel de hogere school.

Mensen, die zichzelf nog niet hebben leren kennen, kunnen natuurlijk wel met deze vorm van mediteren beginnen - bepaalde oosterse scholen bevelen dit zelfs aan. Maar de kans is dan groot, dat je tegenover een eigen droomwereld komt te staan, die je jezelf projecteert als een kosmische werkelijkheid, omdat je onvoldoende kennis van jezelf en daardoor ook een onvoldoende beheersingsmogelijkheid t.a.v. jezelf bezit. Het komt er op neer, dat je je bewustzijn wel uitschakelt, maar je onderbewustzijn niet, zodat je dit de mogelijkheid geeft, het lege vlak in te vullen.

Het gevaar is dan, dat je dit deel van je eigen onderbewuste gaat beschouwen als een werkelijkheid van hogere orde. Dit is het zeer zeker niet. Daarom moet je volgens mij hiermede wel voorzichtig zijn.

Ik zou dus willen stellen, dat een ieder, die aan de transcendentale meditatie wil beginnen een grote zelfdiscipline en scholing van node heeft. Iets wat volgens mij voor de gewone meditatie, als omschreven door mij, niet noodzakelijk is.

Slechts met een zeer grote zelfkennis en een zeer bewuste op deze kennis gebaseerde benadering van wereld en werkelijkheid zal het je mogelijk maken, door transcendentale meditatie een grotere werkelijkheid te benaderen.

Ik moet overigens met mijn verklaringen wel voorzichtig zijn, want ik besef zeer wel, dat ik tegen bepaalde oosterse autoriteiten als b.v. de Maharisji inga. Dezen stellen het m.i. veel te gemakkelijk voor, omdat zij vergeten, dat voor de mensen uit het oosten, die geestelijk willen streven, de door ons besproken meditatie en ikerkenning eigenlijk een soort ingeboren eigenschap is.

Dit zonder kwade bedoelingen, maar op dezelfde wijze, waarop sommige yogins denken, dat voor een westerling 7 maanden genoeg zijn om de voornaamste assana's te leren beheersen, terwijl in feite voor iemand, die jong begint, in het westen nog rond 7 jaren hard werken nodig is, voor men deze werkelijk beheerst en de lichaamstromen op de juiste wijze weet te regelen. Daarna komt dan nog de studie van de geestelijke processen, die hierbij passen. Hetgeen betekent, dat een westerling, die de vrije, ongeteunde transcendente beleving wil bereiken, daarvoor een studie van rond 3 malen 7 jaren van node heeft.

Om zelfs maar de allereerste beginselen te beheersen heeft een westerling wel rond 3 malen 21 maanden van node.

Waarmede ik mij eigen mening hierover heb weergegeven. U moogt zich natuurlijk rustig een eigen, afwijkend oordeel vormen.

Menigeen gelooft zonder veel moeite door meditatie de grootste hoogten te kunnen bereiken. Geloof mij echter: er is altijd studie en training nodig. Je moet vele dingen doormaken en ondergaan, voor je in staat bent in de vormloze wereld de werkelijkheid te ondergaan en te beleven.

Ik zou u dan ook de raad willen geven: grijp niet te hoog. Beproof u zelf eerst t.a.v. hetgeen u bereiken kunt, voor u uitreikt naar die hoge doelen, die zo begeerlijk zijn, maar die je niet bereikt, tenzij je bereid bent daar werkelijk naar toe te groeien en die werkelijk gevaarlijk zijn, soms zelfs fataal worden, wanneer je dezen opeens wilt bereiken, omdat je dan niet in staat bent de krachten en invloeden, die krachten en invloeden, die je in de hogere werelden ontmoet, te aanvaarden en te verwerken.

Ik dank U voor uw aandacht.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Ik moet aanvullen op het voorgaande onderwerp en toch weer enig tegenwicht bieden. Laat mij u dan eens enkele denkbeelden voorleggen, die de overweging en mogelijk zelfs enige meditatie waard zijn. Wat zoudt u b.v. denken van die bekende zegswijze "waar de politiek binnenkomt, gaat de werkelijkheidszin de deur uit?"

Of u zoudt eens na kunnen gaan, wat de grote tragiek is van de wolf en Roodkapje: De goede wolf doet alle moeite. Hij heeft zijn werk, eerst met grootmoeder, dan met Roodkapje. Er worden wel aanmerkingen op zijn uiterlijk gemaakt en hij wordt uiteindelijk zelfs vermoord, maar er is niemand om hem een "smakelijk eten" toe te wensen.

Je kunt proberen de dingen eens van een andere dan de gebruikelijke zijde te bezien. Dat geeft vaak stof tot overpeinzingen. Onze overwegingen worden door een van ons wel vastgelegd in de z.g. hemelpoortverhalen. Het zijn eigenlijk een soort gelijkenissen, denkbeelden, die, in vrolijke vorm gebracht, toch wel degelijk nadere overwegingen waard zijn.

Zo was er eens een bromnozem, die zich dood reed. Hij repareerde snel zijn vehikel en spoedde zich het hellende vlak op naar de hemelpoort.

Petrus zag hem aankomen: iets in zwart leer op een lawaai-ding. Petrus wist niets van bromfietsen af, want in de hemel behoeven zij niet naar de Sterredame te kijken. En daar hij een vriendelijk man is, al wordt hij wel eens driftig, wuifde hij een vriendelijk goedendag.

"Ha, opa, riep de jongeling. Ben jij soms sinterklaas met je hippe kloffie?" Waarop Petrus enkele minder hemelse zaken in zijn baard mompelde voor hij toegaf, dat hij Petrus, de sleutelbewaarder, was. En nu wil je zeker de hemel binnen?

Dat ligt er aan. Hebben jullie een goede discobar hier? Petrus ontkende. Daarvoor moest de nozem wat verder naar beneden zijn. Waarop de jongen inderdaad verdween.

Maar na een paar dagen kwam hij terug. Je wordt daar teveel genept, verklaarde hij. De enige discobar, die ze daar hebben, staat in de propaganda-afdeling.

Ik weet niet, of die jongen toch de hemel in mocht, maar ik denk er het mijne van: sommige engelen spelen tegenwoordig folk en coudry op de harp.....

Kolderiek? Zeker, maar denk er eens over na. Vele dingen

die een mens belangrijk vindt, lijkt men op een eenvoudige wijze te kunnen krijgen. Maar als je kijkt, wat de kosten zijn, die je later moet bijbetalen, nadat je de nodige dingen of zegeltjes hebt bijgeplakt, valt het vaak erg tegen.

Vooraf wanneer je jong bent, denk je, dat je alles zult kunnen doen en krijgen, de wereld ligt voor je open en over de kosten zul je later wel eens denken. Maar het komt er vaak op neer, dat je één maal in je leven naar Majorca gaat en de hele verdere tijd van je leven vastzit aan de afbetalingen.

Je moet steeds weer proberen na te gaan, wat je werkelijk wilt, wat voor jou het essentiële is. Iemand, die dit verhaaltje eens nader overweegt, zal tot de konklusie komen, dat je niet te veel op uiterlijkheden moet letten en steeds weer een keuze moet doen. Mogelijk krijg je later eens een tweede kans, maar daar moog je niet op rekenen.

Zo kwam er ook eens een heel mooie courtisane aan de hemelpoort en fleemde Petrus aan: "Mag ik naar binnen?" Petrus floot eens in zijn baarden dacht: "mocht ik maar naar binnen!"

Maar de schone dame had weinig sukses met haar sexylook, want de poortwachter verklaarde na enig onderzoek: "Ik zou U graag binnenlaten, maar op grond van uw gedagskaart is dat helaas niet mogelijk!"

Maar, zo troostte hij haar: je moet nu wel een paar duizend jaren in het vagevuur, maar ik zal er voor zorgen, dat je je niet te eenzaam gevoelt daar, hoor. Ik kom je wel eens opzoeken....

U lacht, maar Petrus is ook een mens geweest. En ik vrees, dat vele mensen dat wel eens uit het oog verliezen. Een heilige is ook een mens en denkt en wil ook wel eens dingen, die niet bij een heilige passen.

Het gevolg is, dat vele mensen, die proberen heiligen te worden, in feite schijnheilig zijn, daar zij zichzelf niet toe geven, dat zij op bepaalde punten werkelijk nog niet zo heilig zijn.

Mogelijk vinden sommigen dit een ontheiliging van de heiligen. Mij lijkt het eerder een realistische benadering van de feiten. Dus wanneer u zelf zo buitengewoon goed en heilig wilt zijn, doet u er goed aan, toch eerst eens eerlijk over uzelf en uw eigenschappen na te denken.

Vraag je eens af, wat je moet beginnen, wanneer ieder een vindt, dat je werkelijk een bijzonder mens bent. Want je hebt ook meer gewone eigenschappen en neigingen en wat moet je daar dan mee? Waarover overigens ook een verhaal bestaat.

Er was eens een man, die probeerde voor een ieder alles te zijn. Het lukte hem aardig en voor vele werd hij inderdaad een ideaal figuur. Hij werd gekozen in de kamer, hij werd ministerpresident, kreeg eredoktoraten. Ondertussen werd hij nog rijk ook en heus niet alleen van zijn salaris.

Na verloop van tijd kreeg hij er genoeg van en sprak tot zichzelf: Kom, ik heb genoeg verdiend, nu wordt 't tijd, dat ik weer eens mijzelf word en normaal ga leven. Maar al probeerde hij nog zo hardnekkig, het lukte hem niet meer: Hij was een marionet geworden van de voorstellingen, die hij anderen omtrent zichzelf had opgedrongen.

Bij heel wat mensen gebeurt iets dergelijks. Zij weten

innerlijk heus nog wel, wat en hoe zij zijn. Maar zelfs wanneer zij denken, proberen zij de gedachten nog zo te formuleren, dat zij overeenstemmen met de verwachtingen of eisen, die anderen aan hen stellen.

Ofschoon zij soms, wanneer zij bepaalde mensen ontmoeten, even uit hun rol vallen en dingen over die anderen denken, waardoor zij toch blij zijn, dat anderen niet weten, wat zij denken.

Vindt u dit wat flauw? Mogelijk. Maar ik ken een rijk zakenman, die zich voortdurend opwindt over de jeugd van heden, die het waagt om in communes te leven en keurt bij elke gelegenheid een dergelijk libertinisme af. De man meent het oprecht. Maar wat is de kern der zaak? Ofwel hij beantwoordt aan de verwachtingen van de gemeenschap, danwel hij denkt aan het vele geld, dat zijn 3 maitresses hem kosten en kan het niet verkroppen, dat iemand anders mogelijk zo iets voor niets krijgt. Bovendien beschouwt de man zich, evenals vele anderen, zich als een steunpilaar van de gemeenschap. Ik zou mij afvragen: wanneer dit een steunpilaar moet zijn, is dan die hele gemeenschap niet een beetje wormstekig? En als dit waar is, rijst weer de vraag: Wie zijn dan de wormen?

Dat lijkt al weer een grap. Zouden de wormen misschien degenen zijn, die zeggen: Wij doen, wat wij willen, maar laat de steunpilaren de kosten maar dragen? Het is iets om eens over na te denken.

Ik maak hier nu iets van op sociaal vlak. Maar zou je op meer geestelijk vlak niet precies hetzelfde kunnen doen? Er zijn b.v. heel wat mensen, die heilig in de heiligheid van hetgeen zij geloven, geloven. Soms kunnen zij zelf niet geloven, dat zij iets geloven, maar toch verdedigen zij dit geloof tegenover een ieder en met alle middelen.

Er was eens iemand, die zichzelf zag als zeer gelovig en vroom. Wanneer hij maar even tijd had, zat hij in de een of andere kerk te bidden. Op een zekere dag zat hij weer zo vroom voor een heiligenbeeld te bidden, dat de heilige in kwestie - ik weet niet meer of het nu de H. Maagd was of st. Antonius - besloot hem voor die vroomheid te belonen en middels het beeld tot hem sprak: Goed zo, doe zo verder.

De man schrok zich wild, rende naar buiten en is sindsdien niet meer in een kerk geweest.

Waarom? Omdat hij het alles heel mooi vond, zolang het niet al te echt werd. Er zijn altijd weer zaken, stellingen e.d., die de mensen heel mooi vinden, tot zij werkelijkheid worden. Dan zijn zij er bang van.

Ook op geestelijk en spiritistisch gebied komt dit nogals eens voor: Er zijn heel wat mensen, die steeds weer tegen anderen zeggen "als ik toch mijn lieve man - of vrouw - nog maar eens mocht zien." Maar je zou ze moeten horen gillen, wanneer de beminde ineens weer voor de deur stond....

Het is kennelijk iets, wat je jezelf of anderen jou hebben aangepraat Héééé. Daar heb ik iemand kennelijk in het hart getroffen en toch ben ik Amor niet.....

Vraag je in dergelijke gevallen eens eerlijk af: wat meent die ander, of: wat meen ik daar nu werkelijk van? Want dat is heus wel de moeite waard. Er zijn trouwens wel houdingen en uitlatingen, die bij meerdere mensen reeds zonder meer achterdocht wekken.

Wanneer iemand u komt troosten en zegt: Ik weet, dat je vele zorgen en groot leed kent, maar alles zal in orde komen, betrouw maar op de Here... denkt men ook wel eens: Jongen, zou je hier niet beter 25 gulden kunnen geven. Maar ja, hij ziet je aankomen

U zult dergelijke dingen ook wel eens opmerken. Denk er eens over na. Wanneer je dan ontdekt hebt, hoeveel van dat soort idioten er in de wereld rondlopen komt, de volgende fase: vraag je eens af, hoeveel je met hen gemeen hebt. Dat valt meestal tegen, wanneer je eerlijk blijft. Maar het komt je zelf kennis wel ten goede.

Het is zo gemakkelijk van anderen te zeggen, dat zij gek zijn of niet deugen. U weet wel, zo eerlijk onder ons gezegd: wij zijn vrije democraten en dat daar zijn kommunisten, dus deugen zij niet. Of deugen zij soms wel? Maar als zij deugen, deugen wij dan soms niet? Of deugen wij allebei? Maar wat deugt er dan niet?

Misschien deugen zowel de democraat als de kommunist als mens wel, maar deugt de wijze, waarop zij de problemen aanpakken niet helemaal? Gezien uw wereld lijkt mij dit laatste zeker niet de gekste verklaring. Maar waarom kies je dan toch voor een bepaalde groep?

Vraag het je eens af. Mediteer er desnoods eens over. Blijf maar rustig met beide benen op de grond. Sommige mensen denken, dat zij in dergelijke gevallen omhoog moeten stijgen tot zij, omringd door stralenkransen, harpmuziek en bazuin-geschal, uit mogen roepen: Heer, wat is hier de waarheid? Atnwoord op dergelijke vragen krijgen zij toch niet, omdat zij geen moeite doen om zelf het antwoord te vinden.

Heus, vraag je desnoods eens af, waarom je wel van peultjes houdt en niet van worteltjes, waarom je bepaalde mensen sympathiek vindt en anderen niet. Je leert dan heel wat over jezelf en indirect zelfs middels dergelijke problemen heel wat omtrent hogere waarheden.

Ik moet langzaamaan gaan sluiten. Ik heb getracht u enkele denkbeelden op een wat lichtere en luchtiger wijze te brengen dan mijn voorganger. Maar het zijn en blijven waarheden, bedenk dat wel. Het leven stelt ons vaak grote eisen, zoals het altijd weer opbrengen van meegevoel voor de medemens.

Ik besef wel, dat het, wanneer je erge kiespijn hebt, moeilijk is om meegevoel te tonen met iemand, die op zijn duim slaat. Maar toch zijn dergelijke dingen vaak belangrijker, dan je denkt: deze kleine en schijnbaar onbelangrijke zaken maken juist duidelijk, wat je innerlijk en zelfs kosmisch bent, hoever je je werkelijk van hogere waarden bewust bent.

Of u nu wel mediteert of niet, wanneer u ooit kontakten met de geest, met hogere werelden krijgt, zullen dergelijke zaken bepalend zijn voor de aard van het contact en zelfs uw mogelijkheid, voor anderen van belang te zijn, bepalen. Want deze dingen zijn het, die werkelijk tellen, niet wat je geleerd hebt, of wat de burens van je zeggen. Het leven in de geest zelfs wordt bepaald door wat je voor anderen hebt kunnen betekenen. Daarom lijkt het mij belangrijk na te gaan, wat wij werkelijk voor anderen kunnen en willen zijn. Want wat wij voor anderen zijn, zijn wij uiteindelijk ook innerlijk en zelf.

Goeden avond.

d.d. 10 maart 1972